

posouzení pojistné povinnosti. Bylo-li to opomenuto, nezachovala pojišťovna ani té nejobyčejnější pozornosti, takže žal. úřad správně kvalifikoval takto nedbale připravené trestní udání za nápadně neopatrné.

Stížnost má pravdu, když tvrdí, že nemocenská pojišťovna koná jen svou povinnost, oznamuje-li přestupky zák. č. 221/24 k potrestání. Tato povinnost pojišťovny však nevylučuje, aby proti ní bylo použito cit. § 215, učinila-li trestní udání vědomě falešně nebo nápadně neopatrně. Podávání takovýchto udání nelze omluviti snahou pojišťovny, aby do pojištění byli pojati všichni, kdož pojistné povinnosti podléhají. Zákon dává pojišťovně jiné prostředky, aby tohoto cíle dosáhla, tak zejména může svými zmocněnci zjišťovati předpoklady pojištění podle § 15 cit. zák., může dále podle § 255 cit. zák. dožadovati se spolupůsobení úřadů, soudů, veřejných institucí atd. při vyšetřování poměrů rozhodných pro pojištění a pro zařazení pojištěnců do mzdových tříd a pod. Takováto dožádání o právní pomoc nemožno však ztotožňovati s podáváním trestních oznámení, jak zřejmě činí stížnost, když citujíc § 255 výslovně praví, že »pojišťovna oprávněně se obrátila na okresní úřad se svým dožádáním o vyšetření a posouzení této okolnosti« (scil. pojistné povinnosti). Dožádání podle § 255 je na místě, mají-li býti teprve zjišťovány sporné nebo pochybné předpoklady pojištění, kdežto trestní oznámení předpokládá, že zjištění ta se již stala. Trestní oznámení, postrádající tohoto podkladu, může býti podle okolností konkrétního případu považováno i za nápadně neopatrné, jako je tomu v daném případě.

Stížnost ještě míní, že podle prvního odstavce § 48 pol. tr. ř. může se policejně-trestní řízení zavést jen proti tomu, na koho je důvodně podezření přestupku, a podle § 53 téhož řádu má se před zavedením řízení z úřední povinnosti zkoumati, zdali skutek vykazuje známky přestupku, patřícího do působnosti policejního soudu; již těmito opatřeními stává prý se použitelnost § 215 málo pravděpodobnou.

Má-li se ve vývodech těchto spatřovati námitka proti nař. rozhodnutí, třeba je chápati tak, že žal. úřadu vytýkají, že před zavedením trestního řízení nezkoumal důvodnost udání a tak způsobil náklady zbytečně tím, že řízení nezastavil, aniž ustanovil ústní jednání. Námitka tohoto obsahu jest bezdůvodná a stačí tu poukázat na nář. Boh. A 9462/31, jenž byl vydán ve sporu téže pojišťovny, kdež vysloven a blíže odůvodněn právní názor, že musí veškeré náklady trestního řízení, k nimž náleží podle § 210 pol. tr. řádu také svědecké, nahraditi udavač, nehledíc k tomu, zda byly nutné, či snad zbytečné, a nemůže proto ani namítati, že útraty tyto byly způsobeny zbytečně tím, že úřad řízení nezastavil, nýbrž vydal rozsudek osvobozující.

Č. 10.263.

Pojištění nemocenské: I. Podléhá pensionovaný obecní notář (na Slovensku), který je podle zák. č. 221/25 Sb. pojištěn u léčebného fondu veř. zaměstnanců, pojistné povinnosti podle zák. č. 221/24 Sb. z důvodu, že je zaměstnán v advokátní kanceláři? — II. Pojištění podle zák. č. 221/24 vylučuje pojistnou povinnost podle zák. č. 221/25, nikoliv naopak. — III. Rozhodnutí okresního úřadu o odvolání z plateb-

ního výměru okr. nemoc. pojišťovny na částku nižší 200 Kč nepodléhá podle čl. 8. odst. 3 zák. č. 125/27 opravnému prostředku, třeba si úřad řešil prejudiciálně otázku pojistné povinnosti.

(Nález ze dne 12. ledna 1933 č. 310.)

Prejudikatura: ad I. srov. Boh. A 7563/28, ad III. Boh. A 9753/32, 9323/31.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v L. proti okresnímu úřadu v Lučenci o pojištění nemocenské.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje z části pro nezákonnost, z části pro vadnost řízení.

Důvody: Okr. nemoc. pojišťovna v L. platebním výměrem z 15. července 1929 předepsala Dru Ondřeji M., advokátu v L., za jeho zaměstnance Gustava K. nemocenské pojistné za dobu od 1. února do 30. června 1929 částkou 105 Kč. Z tohoto výměru se odvolali Dr. M. a Gustav K. Okresní úřad v Lučenci nař. rozhodnutím vyhověl odvolání, zrušil předpis pojistného za Gustava K. a vyslovil, že jmenovaný jako pensionovaný notář, požívající zákonitou pensi, jako člen léčebného fondu veř. zaměstnanců nemocenskému pojištění podle § 2 zák. č. 221/24 nepodléhá. V důvodech se praví, že je listinně prokázáno, že Gustav K., pensionovaný notář, platí měsíčně 8 Kč jako příspěvek nemoc. pojištění léčebného fondu veř. zaměstnanců a poněvadž tento fond je výhradně nemocenským ústavem veř. zaměstnanců a pensistů, je bezzákladné a nemožné, aby pensista, který si hledá vedlejší nestálý a nepravidelný výdělek, když z pense 642 Kč 30 h žítí nemůže, podléhal i nemoc. pojištění podle zák. č. 221/24 Sb. Připojeno právní poučení, že proti tomuto výměru není dle odst. 3 čl. 8 zák. č. 125/27 další odvolání přípustné.

Na toto rozhodnutí podala stížnost okr. nemoc. pojišťovna v L. O stížnosti uvažil nss toto:

Stížnost především vytýká, že právní poučení, připojené napadenému rozhodnutí, označující je za konečné, je nesprávné, a snaží se dovésti, že mělo býti připuštěno odvolání k zem. úřadu. — Námitka ta je bezdůvodná.

Předpis čl. 8 odst. 3 zák. o organizaci politické správy ze 14. července 1927 č. 125 Sb., podle něhož ve sporech, jejichž předmětem jest pouze peněžité plnění, nepřesahující částky 200 Kč, rozhoduje politický úřad I. stolice s platností konečnou, platí také pro instanční rozhodování politických úřadů podle § 239 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb., t. j. také pro rozhodování o opravných prostředcích proti platebním výměrům nemocenských pojišťoven (Boh. A 9323/31). Tento právní názor sdílí zřejmě i stížnost, dovozujíc jedině, že předmět sporu v daném případě, vypočten podle zásad civ. soud. řádu, částku 200 Kč přesahuje.

V daném případě jde o přezkoumání platebního výměru pojišťovny o pojistném za Gustava K. v částce 105 Kč, tedy o spor, jehož předmětem je pouze peněžité plnění nepřesahující 200 Kč, neboť dotýčný platební výměr omezuje se na předpis pojistného a neobsahuje jiného výroku, zejména neřeší otázku pojistné povinnosti jmenovaného. Následkem toho odvolací instance, jsouc šem 239 cit. zák. č. 221/24 povolána

jedině k instančnímu přezkoumání výměru pojišťovny, mohla otázku pojistné povinnosti si vyřešiti jen prejudiciálně, nemohla však o ní vynésti výrok, právní moci schopný. Tak třeba chápati i nař. rozhodnutí a nutno proto považovati i výrok o pojistné povinnosti K.-ově za část odůvodnění vlastního rozhodnutí, vyčerpávajícího se ve zrušení platebního výměru pojišťovny. Platební výměr pojišťovny omezuje se na předpis splatného pojistného a neobsahuje určení platební povinnosti zaměstnavatelovy do budoucna. Již proto není přípustno, aby in concreto byla cena předmětu sporu — jak míní stížnost — vypočítávána podle zásad civ. soud. řádu (§ 6 zák. čl. I:1911), platných při pohledávkách na opětuující se peněžité plnění (srov. Boh. A 9753/32).

Ve věci vytýká stížnost nař. rozhodnutí jednak nezákonnost, jednak vadnost.

Třeba stížnosti přisvědčiti, že žal. úřad se mýlí, když vylučuje Gustava K. z pojištění podle zák. č. 221/24, proto, poněvadž je jako pensionovaný notář členem léčebného fondu veř. zaměstnanců. Žal. úřad přehlíží, že podle § 1 odst. 1 zák. z 15. října 1925, č. 221 Sb. o nemocenském pojištění veř. zaměstnanců, jsou pro případ nemoci u léčebného fondu pojištění veřejní zaměstnanci zde blíže uvedení, pokud nepodléhají nemocenskému pojištění podle zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. Vylučuje tedy pojištění podle tohoto zák. č. 221/24 pojištění u léčebného fondu podle zák. č. 221/25 a nikoliv naopak, jak usoudil žal. úřad.

Bylo proto nař. rozhodnutí, opírající se o nesprávný právní názor, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Mínil-li snad žal. úřad slovy nař. rozhodnutí: »který si hledá vedlejší nestálý a nepravidelný výdělek«, že zaměstnání Gustava K. u Dra M. nepodléhá pojistné povinnosti podle § 2 odst. 1 zák. č. 221/24 také proto, poněvadž je zaměstnáním vedlejším, opomenul uvést skutkové okolnosti a úvahy, z nichž čerpal závěr, že zaměstnání toto je u porovnání s celkovou hospodářskou a sociální situací Gustava K. rázu podružného, takže je lze kvalifikovati za zaměstnání vedlejší (srov. Boh. A 7563/28).

Nemůže proto po této stránce nss přezkoumati zákonitost nař. rozhodnutí a musil přisvědčiti stížnosti, že ve vytčeném nedostatku odůvodnění jest spatřovati podstatnou vadu řízení.

Č. 10.264.

C e s t y: * I za účinnosti zák. č. 116/27 lze povolití vybírání mýta podle zák. č. 32/1867 z. z. čes.

(Nález ze dne 13. ledna 1933 č. 20.559/32.)

V ě c: Dr. Evžen P. v Praze proti okresnímu úřadu ve Vrchlabí o přestupek zákona o ukládání mýta.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem obecního trestního senátu v H. ze 30. září 1929 byl st-l uznán vinným přestupkem zákona z 2. dubna 1867 č. 32 z. z.